

Жила собі коза з козенятами. Ходила коза в ліс їсти траву шовкову, пити воду студену. Щойно мати піде — козенята замкнуть хатинку й самі нікуди не виходять.

Повернеться коза, постукає в двері та й заспіває:

— Козенята-малята!
Відкрийтеся, відчиніться!
Ваша мати прийшла —
Молочка принесла.
Біжить молоко по вим'ячку,
З вим'ячка по копитечку,
З копитечка
У сиру землю!

Козенята відімкнуть двері та й впустять матір. Вона їх нагодує, напоїть і знову піде в ліс, а козенята зачинять двері міцно-міцно.

Вовк підслухав, як співає коза.

Якось коза пішла, вовк побіг до хатинки та й закричав грубим голосом:

— Ви, малята!
Ви, козенята!
Відкрийтеся, відчиніться!
Ваша мати прийшла —
Молочка принесла.
Повні копитця водиці!

А козенята йому відповідають:

— Чуємо, чуємо — та не матінки це голосочок!
Наша матінка співає тоненьким голоском і не так примовляє.

Вовкові вдіяти нічого. Пішов він у кузню і звелів собі горло перекувати, щоб співати тоненьким голоском. Коваль йому горло й перекував.

Вовк знову побіг до хатинки і сховався за кущем.

Ось приходить коза і стукається:

— Козенята-малята!

Відкрийтеся, відчиніться!

Ваша мати прийшла —

Молочка принесла.

Біжить молоко по вим'ячку,

З вим'ячка по копитечку,

З копитечка

У сиру землю!

Козенята впустили матір і розповіли, як приходив злий вовк, хотів їх з'їсти.

Коза нагодувала, напоїла козенят і дуже суворо наказала:

— Як хто прийде до хатинки, почне проситися грубим голосом та не перекаже всього, що я вам примовляю, двері не відчиняйте, нікого не впускайте.

Тільки-но коза пішла, вовк знову — шасть до хатинки, постукав і почав примовляти тоненьким голоском:

